Lucian IONICĂ
LA MARGINEA ORAŞULUI

Într o dimineaţă răcoroasă de octombrie tîrziu, în emisfera nordică, undeva între paralelele 42 şi 44, nu prea departe de ocean, dar nici prea aproape, oraşul se afla asediat de ceaţă. Pîcla groasă coborîse tăcută în timpul nopţii, creînd un decor ireal pentru fiinţele sensibile, înclinate spre poezie şi visare. Pe la ora nouă un vînt uşor o risipi.
Dincolo de pădurice din nord, galbenă ruginie în acest anotimp, chiar în marginea ei, pe cîmpul proaspăt arat, cu brazdele încă lucitoare, se vedea limpede o construcţie de o formă cu totul bizară şi de neasemuit. Cu o zi două înainte pe acolo trecuseră tractoarele ; nu avusese cum să apară peste noapte, aşa deodată, şi totuşi era acoio, în ciuda argumentelor de bun simţ. Dacă cineva ar fi privit punctul respectiv de la o oarecare înălţime, ar fi observat că se afla chiar pe bisectoarea unghiului format de cele două şosele ce părăseau oraşul ca două raze, în dreptîndu se una spre nord, iar cealaltă spre nord vest. Să fi fost doar o întîmplare ? în zilele următoare, mai multe persoane s au .străduit să găsească un răspuns convingător la această întrebare.

Cîmpia dreaptă, netedă ca n palmă, permitea o vizibilitate perfectă de pe ambele şosele. „Ciudăţenia", altfel cum să o numim, a fost văzută pentru prima oară în jurul orei nouă şi jumătate dimineaţa, deci cam la o jumătate de oră după ridicarea cetii cel puţin atunci un automobilist telefonase postului de poliţie cel mai apropiat. Era familiarizat cu locul acela, zicea el, deoarece trecea în fiecare zi pe acolo, în drum spre serviciu şi apoi spre casă. Fusese frapat de mărimea obiectului cît a copacilor din apropiere şi de aspectul lui neobişnuit. Ar fi putut, desigur, să treacă mai departe, la fel ca toţi ceilalţi de dinaintea lui care nu observaseră nimic sau ce făcuseră că nu observă nimic, fără să se vîre în această povesti din cauza căreia se putea alege cu eticheta de alarmist sau amator de ieftină publicitate, dacă nu s ar ii descoperit nimic deosebit, îi intrigase lipsa oricăror urme pe arătura, observase clar cum brazdele păreau a se continua pe sub acea construcţie, de parcă fusese depusă cu ajutorul unui elicopter. Considerase de datoria lui să anunţe organele ordinii publice că acolo, lîngă pădure, se întîmplă ceva neobişnuit.
Datorită acestui telefon, pe la zece, dinspre oraş apăru o patrulă a poliţiei. La ieşirea şoselei din pădure îşi reduse viteza şi opri. Din maşină coborîră un locotenent şi un sergent, cercetînd întinderea ce se deschidea în faţa lor. Încercau să descopere acel lucru pentru care fuseseră trimişi pînă acolo, în afara oraşului. Deşi soarele le bătea în ochi, conturul acelei "construcţii" le apărea destul de bine reliefat pe fundalul viu colorat al frunzişului pădurii. Le atrăsese atenţia imediat. Nu semăna cu nimic ştiut. Locul în care se afla amplasată nu le putea oferi nici o indicaţie sigură asupra rostului ei. Să fi fost vreun nou tip de laborator agricol sau silvic montat pe un fel de rulotă de mari dimensiuni ? Dar nu părea să aibă roţi, cel puţin ei nu le vedeau. Să fi fost vreo staţie meteorologică ? Tot ce era posibil. Pentru a o cerceta mai îndeaproape ar fi trebuit să o ia de a dreptul peste arătură, ceea ce era destul de neplăcut. Se mulţumiră să privească de pe marginea şoselei. Apoi îl chemară prin radiotelefon pe şeful secţiei : identificaseră locul, nimic suspect. O instalaţie oarecare, e drept, cam ciudată, dar, dacă ar fi fost văzută într un port sau în incinta vreunei uzine, mai mult ca sigur că nu ar fi atras atenţia nimănui. Nu şi dădeau seama ce destinaţie are şi nici cui îi aparţine, nu zăriseră nici o inscripţie, nici o emblemă. Locul era pustiu şi nu aveau de la cine lua informaţii. Dorea oare şeful să afle asemenea amănunte cînd nu era vorba de o reclamaţie, ci doar ele o sesizare obişnuită, din care primeau atîtea ? Dorea şeful ca ei să continue cercetarea în acest caz, cînd altele, mult mai importante, aşteptau ?
Nu le răspunse miediat, îl auziră dîscutînd cu altcineva, pe un ton scăzut nu deslușeau despre ce anume apoi li se adresă : „Băieţi, pentru orice eventualitate şi facem şi nişte

fotografii. Rămîneţi pe loc, fotograful pleacă; imediat spre voi. S ar putea ca problema să fie mai complicată decît pare la prima vedere, mai înainte am primit o comunicare specială din partea forţelor aeriene. Nu este exclus să vă aflaţi în faţa unui fragment de satelit. Cercetaţi cu atenţie şi ţineţi mă la curent".

„Ei, asta i acum !" exclamă locotenentul, după ce închise aparatul. „De unde şi pînă unde satelit !"

„Dar dacă este totuşi un satelit, presupuse sergentul, n ar fi fost mai bine ca forţele aeriene să şi fi trimis oamenii aici, de la început ? E doar treaba lor şi se pricep, oricum, mai bine decît noi la asemenea lucruri".

„Spune mi şi mie, ce te face să crezi că este vorba despre un obiect spaţial ?"

„Presupuneam, şi apoi, încercă el să glumească, şeful are întotdeauna dreptate..."

„S au mai găsit fragmente de satelit ce n au ars la trecerea prin atmosferă, dar erau fragmente de mici dimensiuni, pe cînd ceea ce vedem noi este mare şi pare să fie foarte greu. Ar trebui să existe un crater, pâmîntul sa fie răscolit..."

„Poate s o fi înfipt în pămînt ca un cuţit, asta ar explica şi poziţia lui verticală"

„Hai, fii serios !"

„Eu nu zic că n aveţi dreptate, dar mă gîndesc că daca ne vom apropia, cine ştie, s ar putea să găsim unele semne care de aici nu se văd. Măcar de am avea un binoclu".

Nu le rămînea decît să aştepte sosirea fotografului. In maşină era cald şi plăcut. Postul local de radio transmitea un program de muzică la cererea ascultătorilor. Ultimele rockuri. Prezentatorul era în vervă şi glumea mereu spe rînd să stârnească hazul. Aveau vreun motiv serios de nemulţumire ?

Fotograful sosi destui de repede, nici cît îţi trebuie pentru o ţigară fumată în tihnă, şi opri în spatele lor. Le propuse să facă un mic ocol şi să caute o potecă la marginea pădurii. S ar fi putut apropia mai comod. O găsiră şerpuind printre copaci şi tufe. Părăsiră şoseaua, îndreptîndu se către presupusul satelit, înaintau unul după altul, locotenentul în faţă, fotograful la mijloc şi la urmă sergentul. O curiozitate nespusă îi grăbea.

„Am impresia că se observă o mişcare acolo", le atrase atenţia locotenentul, dar erau încă prea departe pentru a şi da seama dacă avea dreptate sau se înşelase. Numeroase crengi îi împiedicau să vadă locul acela în întregime, doar cîte un fragment li se arăta din cînd în ciad, pentru scurt timp. Frunzele începuseră să cadă Jăsînd ici colo ramuri dezgolite. „Ar trebui să ieşim din pădure", spuse locotenentul. Era convins că părerea sa se va adeveri, nu avea cum să fie un satelit. Găsind o deschidere în zidul de vegetaţie, fotograful se opri, duse aparatul la ochi şi declanşa, apoi părăsi cărarea, urmîndu i pe ceilalţi care se îndreptau cu prudenţă spre arătură. La marginea ei se opriră uimiţi, acum puteau vedea totul, în cele mai mici detalii : nu mai întîlniseră niciodată o asemenea alcătuire, era cu totul altceva decît se aşteptase fiecare în parte. Ce puteau fi acele mănunchiuri de tuburi subţiri, semitransparente, pulsînd continuu, ce urmau complicate trasee şi prin care circula un fluid opac ? Ajungeau pînă la înălţimea unui om. Mai sus, la fel de ciudate şi de neînţeles pentru o minte omenească, chiar şi exersată cu enigme criminale, se vedeau o serie de umflături ce apăreau mereu de sub „învelişul" obiectului. Cei trei le urmăreau cum cresc încet şi apoi dispar brusc, de parcă s ar fi spart dar nu se auzea nici un zgomot asemeni băşicuţelor de la suprafaţa apei aflate în clocot, cu deosebirea că acum totul se petrecea în plan vertical şi mult, mult mai încet. Aveau sentimentul că se aflau în faţa unei fiinţe vii extraordinare, un monstru, ca acai peşti de mare adîncime ce explodează din cauza diferenţei de presiune atunci cînd sînt aduşi la suprafaţă.

Ipoteza satelitului căzuse de la sine. Un tremur uşor, de care nu şi dădură un timp seama, le cuprinse genunchii ; încercau să şi l stăpînească. Singurul care nu realiza cs se petrece era fotograful, lua imagine după imagine, părea să fie contopit cu aparatul. Peste liniştea pădurii şi a cîm pului, mai tare decît zvonul îndepărtat al circulaţiei de pe şoseaua din spatele lor, mai tare decît zvîcnetul accelerat din tîmple, se auzeau bîzîitul şi „clacurile" declanşărilor.

Atenţia le fu atrasă de două umflături ce continuau să crească şi dincolo de momentul în care, datorită dimensiunii, ar fi trebuit să dispară asemeni celorlalte. Se transformară curînd în două baloane de mărimea unui om ghemuit ; pluteau în apropierea corpului care le dăduse naştere, erau legate doar printr un cordon ce se subţia rapid, pînă cînd dispăru. Eliberate, cele două sfere încetară să mai crească. Ondulau în sus şi în jos, asemeni unor frunze săltate de apă. Încet, dădură ocol lucrului sau fiinţei despre care poliţiştii crezuseră că este un satelit : nu păreau să aibă o ţintă precisă. Puteau fi comparate doar cu o bulă de lichid aflat în imponderabilitate, la fel de tremurătoare erau la fiecare adiere a vîntului.

Ţintuit locului, cu toate simţurile încordate, locotenentul nu mai îndrăznea să facă nici o mişcare. Orice urmă de viaţă dispăruse de pe chipul lui. Lumea se ras turnase deşertînd din ascunzişuri minuni de nepătruns. Locotenentul recepta spasmele haotice ale stomacului. Greaţa îl făcu să se clatine. Respiră adine încercînd să învingă senzaţia de sfîrşeală. Se sprijini de trunchiul unui copac şi spuse în şoaptă sergentului aflat lîngă el :

„Hai să plecăm, sînt altfel de fiinţe. Să plecăm !" Făcură în grabă drumul înapoi, uitîndu se temători mereu în urmă pentru a se asigura ea nu fuseseră descoperiţi. Fie că nu i observaseră pe pămînteni, fie că nu erau interesate să i urmărească, cele două fiinţe străine continuau să plutească parcă purtate de vînt în jurul a ceea ce, acum, pentru cei trei, nu putea fi decît o navă cosmică. Pe şosea circulaţia se desfăşura normal şi asta îi făcu să şi recîştige puţin siguranţa. Nimeni nu observase nimic, nimeni nu bănuia nimic. Doar şoferul unui camion încetini şi i privi curios de la înălţimea cabinei, încercînd să ghicească, oare ce anume îi făcuse pe poliţişti şi pe civilul eu aparatul de fotografiat să iasă fugind din pădure, cu o mare spaimă pe chipuri, şi tot în goană să se îndrepte către maşinile parcate ceva mai departe, iar ajunşi acolo, unul dintre ei să deschidă violent portiera, aproape scoţînd o de la locul ei, să ia microfonul staţiei de radio şi să spună ceva, cu greu, printre gîfîituri, marcat de efortul depus. Toată această agitaţie, al cărei rost nu-l înţelegea, i se păru caraghioasă, „le-o fi făcut careva figura" îşi spuse el ambiguu, apoi apăsă pe acelerator şi se îndepărtă bine dispus.

Primele unităţi ale forţelor armate au apărut la mai puţin de o oră de la darea alarmei. S-a acţionat repede, deşi, la început, după cum era şi firesc, mărturia poliţiştilor fusese pusă la îndoială. Cine ar fi crezut ? !

Maşinile infanteriei, mari, vopsite în culori de camuflaj, opriră în dreptul lizierei, era mai prudent decît să iasă în cîrnp deschis. Ofiţerii şi soldaţii, echipaţi de campanie, săriră de pe platforme şi porniră în pas alergător, unii spre cîmp, iar alţii spre pădure. Un stat major constituit ad-hoc din cîteva oficialităţi ale oraşului, militare şi civile, hotărîse, ca primă măsură, încercuirea navei cosmice. Distanţa dintre aceasta şi militari, destul de mare, fusese astfel stabilită încît să nu determine o reacţie imediată de apărare din partea extraterestrilor — e drept, planul se conforma psihologiei terestre, în nici un caz nu trebuiau speriaţi, în acelaşi timp, nu se putea minimaliza responsabilitatea ce o aveau de a asigura securitatea oraşului din apropiere şi, de ce nu, a ţării sau chiar a întregii lumi. Erau siguri că multe situaţii ulterioare se vor decide în primele momente, chiar dacă nu aveau răgazul să se gîndească la toate implicaţiile posibile. Orice amănunt neglijat atunci se va putea dovedi de o importanţă majoră mai tîrziu.

Încercuirea se realizase fără incidente. Şirul de soldaţi, cu armele ţinute gata de tragere, se estompa în depărtare din cauza aerului tulbure. Pe partea cealaltă a cercului, militarii se vedeau doar ca nişte puncte cu existenţă îndoielnică.

Pe măsură ce soseau noi întăriri, dispozitivul iniţial se completă cu un al doilea cordon, situat în exteriorul primului. Spre seară, desimea militarilor crescu, ajungîn-du-se la un om pentru fiecare cinci-zece metri, un adevărat zid viu. Cîteva unităţi speciale, dintre care una d,e comando şi alta antiteroristă, transportate pe calea aerului de la bazele lor, se aflau dispuse în pădure, gata să intervină dacă va fi nevoie.

Pe marginile celor două şosele se strînsese un mare număr de curioşi şi gură cască. Alţii şi alţii continuau să vină pe măsură ce vestea se răspîndea în oraş, încurcînd prin simpla lor prezenţă operaţiunile militarilor. Toate încercările întreprinse pentru a-i îndepărta eşuaseră. Plecau dintr-un loc şi se mutau în altul. Şi aşa mai departe. Nici urmă de teamă faţă de posibilele intenţii primejdioase ale străinilor. Prezenţa extraterestrilor tindea să devină un imens spectacol popular ce întrerupea plăcut monotonia vieţii citadine. Cordoanele de soldaţi se dovediră în cele din urmă a fi create mai degrabă pentru apărarea extraterestrilor de îmbulzeala pămîntenilor, decît invers.

Nu lipseau — cum să se întîmple aşa ceva ? — nici ziariştii şi nici reporterii de televiziune. Se plimbau în lungul şirului de militari, mai departe nu li se permitea sa treacă, în .aşteptarea momentului apariţiei reprezentanţilor civilizaţiei nepămîntene. Aceştia, după declanşarea operaţiunii de încercuire, se retrăseseră în interiorul vehiculului spaţial şi nu se mai arătaseră.

Statul major constituit în grabă, în dimineaţa aceea, se dovedise ineficient deoarece deosebirile de vederi între membri erau prea mari. Deşi se discutase foarte mult, nu s-a putut ajunge la un consens privind măsurile ce trebuiau luate în continuare. Prin forţa împrejurărilor, comandantul trupelor din zonă rămăsese să se descurce singur. Generalul avea certitudinea că, în asemenea circumstanţe extraordinare, mai devreme sau mai tîrziu, se vor ivi unele situaţii grave în care deciziile, implicînd din nefericire şi vieţi omeneşti, vor trebui luate cu cea mai mare urgenţă. Trebuia să ţină seama şi de ce va fi după, cînd totul se va fi terminat şi cînd faptele de acum vor fi judecate cu alţi ochi. De aceea, la începutul după-amiezei, adresase reprezentantului guvernului, venit să s.e informeze direct, la faţa locului, următoarea întrebare : cine decate cu alţi ochi. De aceea, la începutul după-amiezei, luate pentru diminuarea pericolului potenţial prezentat de existenţa extraterestrilor ? Răspunsul primit fusese vag, trădînd deruta. Problema se afla în studiu la cel mai înalt nivel şi pînă la luarea unor hotărîri fiecare răspunde pentru ceea ce întreprinde, dar şi pentru ceea ce nu a întreprins. Atît spusese, urma să se descurce aşa cum ştia. După apusul soarelui s a întunecat rapid, în locul unde se afla nava se putea zări o uşoară pată luminiscentă, singura mărturie a prezenţei străine. Militarii nu lăsau pe nimeni să se apropie. Toată ziua fusese o lungă aşteptare, dar nu se întîmplase nimic. Lucrurile începeau să se desfăşoare ca la o aplicaţie obişnuită, pierduseră treptat nelinistea şi nerăbdarea de la început, cînd plutea în aer iminenţa confruntării, încordarea dispăruse. Cele cîteva ceasuri petrecute în nemişcare au readus atmosfera cazărmii e drept, nu tot atît de tihnită.

„Ei stau în navă şi aşteaptă ca şi noi, îşi spuse generalul comandant. Cine ştie ce credeau că vor găsi aici şi cine ştie cum le apărem lor, probabil că tot atît de ciudaţi precum ne au apărut şi ei nouă, dacă ar fi să mă bazez pe descrierea poliţiştilor, în acest caz nu m aş mira dacă ar pleca în cursul nopţii, lăsînd cu buzele umflate toată mulţimea de curioşi din jur”.

Numărul acelora care veniseră să asiste la un eveniment atît de extraordinar, cum era întîlnirea cu reprezentanţii unei alte civilizaţii din cosmos, crescuse în tot acest timp. Apăruseră numeroase rulote, chiar şi corturi „pe frigul ăsta !”, se minună generalul de extravaganţa celor care se hotărîseră .să şi petreacă astfel noaptea. Ici colo se aprinseseră focuri ; adunaţi roată în preajma lor, oamenii se încălzeau stînd cînd cu faţa, cînd cu spatele către flăcări. Cei mai prevăzători îşi aduseseră în portbagaje mîn care şi băutură ; masa o întinseseră lîngă foc sau în faţa maşinilor, Ia lumina farurilor. Aveai impresia că se organizase un imens picnic nocturn. Cîte un grup de tineri cînta acompaniinclu se la chitară sau muzicuţă.

O anumită nervozitate trădînd nerăbdarea se putea observa în tonul nepotrivit de ridicat al unora sau în gesturile lor repezite. Din cînd în cînd se ridicau în picioare şi şi întorceau ochii de la lumina puternică a focului, aşteptau un moment să se obişnuiască, privind orbiţi în beznă, apoi încercau să desluşească vreo schimbare. Ascultau zvonul glasurilor ce pluteau peste cîmp şi, constatînd că toate erau la fel ca mai înainte, se aşezau din nou, reintrînd în vorbă cu vecinii. „Nimic ?”, întrebau aceştia, „nimic !”, răspundeau. Buna dispoziţie

predomina, doar unii îşi arătau nemulţumirea, dînd vina pe armată pentru a explica întîrzierea apariţiei extraterestrilor. „Au făcut atîta drum şi acum îi primim ca pe nişte duşmani, ce vor crede despre noi ?", întrebase cineva retoric. „Nu cred că ar exista un alt mod mai caracteristic pentru omenire de a se prezenta. Ne exprimă foarte bine. Dacă sînt băieţi deştepţi, s au şi lămurit cu cine au de a face", răspunse altcineva.

Nu lipseau nici aceia care să susţină că toată povestea nu era decît o farsă bine pusă la punct. Stăteau acolo tocmai pentru a dovedi acest lucru. Alţii, mai radicali, afirmau că este vorba de o diversiune făcută cu scopul de a distrage atenţia de la marile probleme sociale, inflaţia, şomajul etc., altfel cum s ar explica interdicţia de a te apropia de aşa zisa navă cosmică ?

Generalul stătea aşezat pe turela unui car blindat şi privea în jur asemeni unui vechi comandant de oşti ce inspecta locul bătăliei din zori. „Ce or fi sperînd să se întîmple, se întrebă el cu gîndul la mulţime, n ar strica să se informeze cineva asupra zvonurilor colportate".

Sclipirile reci de pe ţeava mitralierei ori petele întunecate ale celorlalte blindate, dispuse şi ele în jurul navei, nu i ofereau deloc sentimentul reconfortant al siguranţei, îşi dădea prea bine seama că toţi oamenii lui şi toată tehnica de luptă strînsă acolo nu ar fi reprezentat un obstacol real pentru acele fiinţe care putuseră să străbată distanţele cosmice ! Ce reprezenta oţelul unui glonte pe lîngă uriaşele energii posedate mai mult ca sigur de extraterestri ! Desfăşurarea de forţe pe care o comanda nu era decît o formă, un joc. O eventuală luptă n ar fi decît un sacrificiu inutil. Sărmană armată ai cărei comandanţi nu cred în victorie, dar mai sărmană cea ai cărei comandanţi nu cunosc realitatea.

Prins de cele petrecute atît de neaşteptat în ziua aceea, generalul uitase de ai săi. De dimineaţă, de cînd plecase de acasă, nu aveau nici o veste de la el. „Probabil că sînt îngrijoraţi, cine ştie ce vor fi crezînd că se întîmplă aici !" Dovedind o nebănuită agilitate pentru vîrsta lui, sări de pe turelă şi se duse să telefoneze.

Necazurile au început în momentul în care unui dintre cei prezenţi a văzut sau, mai degrabă, i s a părut că vede ceva mişcîndu se în dreptul vehiculului spaţial. Ştirea s a răspîndit rapid de la grup la grup. Cei aşezaţi mai departe, văzînd că unii se îndreaptă către navă. o porniră şi ei în fugă. Cu multă greutate au reuşit militarii să oprească mulţimea dezlănţuită. Se produceau mereu busculade cînd cei din spate se împingeau pentru a ajunge mai în faţă şi y vedea mai bine. Stăteau înghesuiţi unii în alţii, nevenin du le să creadă că nu fusese nimic. „Unde sînt ?". „Vezi ceva, că eu nu văd nimic?". Era suficient să spună cineva,' „Uite i ! I am văzut ! Acolo sînt, pe onoarea mea" şi să arate cu degetul, ca de îndată să se declanşeze lumina orbitoare a nenumărate blitzuri.

Cîţiva şmecheri, băgînd de seamă cît de uşor este sa dirijezi o mulţime ce se dorea înşelată, începură să strige cînd într un loc, cînd în altul „Ia priviţi, sînt acolo", pre făcîndu se a fi văzut ceva, şi apoi amuzîndu se pe seama oamenilor surescitaţi din jurul lor. Blitzurile izbucneau invariabil, nenumărate.

Dacă o voce puternică ar fi reuşit atunci să se facă auzită peste toate celelalte glasuri şi ar fi spus : „Să cădem în genunchi şi să ne rugăm", cei mai mulţi s ar fi supus îndemnului fără să ştie de ce o fac.

Mai mult decît oricînd în ziua aceea, prezenţa mulţimii se dovedea acum periculoasă. Soldaţii, rezistaseră unui prim asalt, dar nu era deloc sigur că vor reuşi şi mai tîrziu. Era necesară evacuarea ei.

Operaţiunea s a desfăşurat nesperat de repede. N au lipsit cîteva incidente, dar cei care s au opus au fost arestaţi, în cele din urmă militarii au reuşit să i determine pe unii să plece pe la casele lor, iar pe alţii doar să i îndepărteze mai mult.

Pentru a preveni alte neplăceri s a decis instalarea, chiar în timpul nopţii, a unui baraj de sîrmă ghimpată. Altfel, în condiţile acelea, era aproape imposibil să se realizeze un cordon impenetrabil. A doua zi dimineaţa, ca c confirmare, au fost găsiţi în interiorul cordoanelor de

militari cîţiva tineri ce reuşiseră să se strecoare, minaţi de curiozitate, dună lăsarea întunericului.

După ce s a luminat de a binelea. s a putut vedea că nava era în acelaşi loc, nu se schimbase nimic. Se împlinea o zi.

În cursul după amiezii şi serii, guvernul, întrunit de urgenţă, dezbătuse şi adoptase primele măsuri ce se impuneau într o asemenea situaţie, decretase starea de urgenţă în regiunea respectivă, pusese în stare de alarmă toate unităţile militare ; aviaţia primise un consemn special. Generalul fusese numit comandant al zonei A de operaţii, cu misiunea de a respinge orice acţiune agresivă din partea extraterestrilor, de a păstra ordinea şi calmul în regiune şi de a acorda întregul sprijin comisiei guvernamentale create în vederea stabilirii contactului cu fiinţele extraterestre şi purtarea discuţiilor. Comisia, condusă de un viceprim ministru, era compusă din oameni de ştiinţă, deputaţi şi reprezentanţi ai ministerului apărării. Fusese înfiinţată şi o subcomisie care, sub conducerea ministrului afacerilor externe, avea menirea de a ţine legătura cu reprezentanţii diplomatici ai celorlalte ţări, precum şi cu organizaţiile internaţionale interesate. Se arăta în felul acesta că existenţa pe teritoriul ţării a mesagerilor unei civilizaţii extraterestre nu era considerată drept o chestiune exclusiv internă, ci doar în primul rînd internă.

Noile dispoziţii fuseseră duse la îndeplinire, o parte încă din cursul nopţii, iar altele începînd cu primele ore ale dimineţii, în zonă fuseseră deplasate şi cîteva baterii de rachete sol sol şi sol aer pentru nimicirea navei extraterestre în caz de nefericită necesitate. O asemenea eventualitate nu era cu totul ele ignorat atît timp cît nu se cunoşteau intenţiile lor. Orice măsură de siguranţă în plus se justifica de la sine !

După cum era de aşteptat, vestea sosirii unor fiinţe dintr o alta lume ocupa primul loc în presa vorbită şi scrisă. Din cauza informaţiilor foarte vagi obţinute pînă la închiderea ediţiilor, comentariile se mărgineau la consideraţii generale despre semnificaţia evenimentului, despre posibilele nor.stre atitudini sau despre implicaţiile probabile asupra situaţiei internaţionale actuale. Nu lipseau încercările de a stabili, cu titlu ipotetic, regiunea cosmică din care veniseră. Toţi comentatorii apreciau ca sigură originea extratereştrilor în interiorul galaxiei noastre. Aventurîndu se mai departe, unii afirmau că ar fi posibil să fi venit de pe una din planetele sistemului nostru solar, se reînviau teoriile ce susţineau că pe Marte sau pe Venus ar exista viaţă. Bineînţeles, nimeni nu putea aduce în sprijinul acestor păreri vreun argument concret. Toate statele lumii îşi manifestară interesul faţă de acest eveniment ; cele mari îşi oferiră ajutorul ştiinţific şi militar, exprimîndu şi ferma convingere că guvernul ţării „gazdă" va da dovadă de multă prudenţă şi de reţinere, şi nu va întreprinde nici o acţiune majoră fără a consulta guvernele celorlalte ţări. Se solicitau informaţii precise care să fie furnizate în timp util pentru a se urmări îndeaproape evoluţia întregii situaţii.

Într un ziar din străinătate, un cunoscut comentator de politică externă formulase două întrebări : nu ar fi nimerit ca, în semn de preţuire şi respect, fiecare ţară să desemneze ambasadori pe lîngă reprezentanţii civilizaţiei extraterestre şi, prin urmare, nu ar fi normal ca zona în care aterizaseră extraterestrii să capete statut internaţional ? Aceste propuneri nu stârniră nici un ecou, cu excepţia unei uşoare nervozităţi din partea ţării „gazdă". Lipsa unui precedent făcea ca toate deciziile să fie luate cu multă prudenţă. Problemele erau complicate, iar juriştii şi diplomaţii fuseseră surprinşi nepregătiţi.

Un microbuz de lux, cu însemnele oficiale guvernamentale, însoţit de o maşină a poliţiei, opri la marginea şoselei, în apropierea locului unde, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, trei oameni a căror meserie îi făcea să se întîlnească mereu cu situaţii dramatice, încercau să şi revină în fire copleşiţi de ceea ce descoperiseră.

Din maşină coborîră cîţiva bărbaţi mai în vîrstă. membrii comisiei guvernamentale, formînd un grup de o izbitoare omogenitate : impunători şi distinşi. Era de mirare cum de se alesese soluţia microbuzului şi cum de acceptaseră să călătorească împreună, într un asemenea

vehicol. atît de puţin favorabil reliefării personalităţii fiecăruia. Poate atmosfera de campanie, plină de nervozitate şi agitaţie inutilă să şi fi spus cuvîntul.

Trecură printr o deschidere a barajului de sîrmă ghimpată şi fură conduşi pînă la limita cordonului interior. Li se oferiră cîteva binocluri ; un timp, priviră în tăcere, gravi.

În spatele lor, nu prea departe, fusese înălţat un cort militar, destul de mare. Aici urma să fie sediul de teren, un al doilea se amenajase în oraş, într unul din hoteluri. Subcomisia pentru legături internaţionale rămăsese în capitală, ţinîndu se seama de faptul că, astfel, va fi stabilită mai lesne legătura cu reprezentanţii diplomatici străini.

In prima sa şedinţă, comisia a audiat un raport bazat pe informaţiile deţinute de poliţie şi armată ; au fost trecute în revistă toate datele considerate drept sigure, obţinute pînă în acel moment. Din nefericire nu se ştiau prea multe, rămînea astfel loc pentru ipotezele cele mai fanteziste. De altfel, era destul de greu să ţi păstrezi simţul măsurii.

În continuare au fost ascultaţi principalii martori, singurii oameni care se apropiaseră de nava extraterestră : cei trei poliţişti. Automobilistul care semnalase cazul nu fusese identificat şi se desfăşurau cercetări intense pentru a l găsi. Anunţurile prin postul local de radio nu dăduseră încă nici un rezultat.

Alţi martori oculari nu se prezentaseră, întunericul nopţii şi ceaţa din primele ore ale dimineţii favorizaseră aterizarea neobservată a navei. Rezulta că ea avusese loc în deplină tăcere ceea ce era destul de improbabil dar cum altfel se explica faptul că nimeni nu auzise nimic ?

Fotografiile realizate în ziua precedentă, completate de explicaţiile poliţiştilor, erau singurul material concret de studiu. Rămîneau nava şi extraterestrii pentru moment, inaccesibili. După examinarea fotografiilor s a ho tărît ca acestea să fie cercetate în continuare la laboratoarele de specialitate ; pînă la stabilirea unor concluzii, fotografiile aveau caracter strict secret, în nici un caz nu trebuiau să ajungă în presă. Orice neglijenţă în manipularea lor urma să fie sancţionată.

Înainte de întreruperea lucrărilor, comisia a aprobat ca preşedintele însoţit de doi experţi şi de fotograf să încerce o primă apropiere exploratorie de navă.

Cei patru, încălţaţi cu cizme de cauciuc, se îndreptară direct peste cîrnp, înaintînd anevoie din cauza solului moale. Pe măsură ce se apropiau, deşi nu schimbaseră nici un cuvînt, sau poate tocmai din cauza aceasta, era evident că nesiguranţa şi neliniştea creşteau, punînd stă pînire pe ei. La vreo sută de metri de navă se opriră toţi, deodată, fără vreun motiv. Nu se vedea nici o mişcare în afară de pulsaţia aritmică a „epidermei" vehicolului spaţial. Rămaseră pe loc.

Ce facem, încercăm să mergem mai departe ? întrebă preşedintele comisiei. Nu răspunse nimeni. Fotograful, înarmat cu trei sau patru aparate, unul dintre ele cu un teleobiectiv puternic, se decise să ia cîteva imagini, în momentul acela, părînd să fie urmarea chiar a acestei intenţii, apărură la baza navei doi extraterestri şi se îndreptară cu o asemenea viteză spre grupul de pămînteni, încît aceştia avură impresia că se reped la ei ca nişte dini scăpaţi din lanţ.

Rostogolirea pentru că rostogolire era se opri la o distanţă de cîţiva paşi în faţa oamenilor. Rămaseră nemişcaţi, suspendaţi la o palmă deasupra solului.

Toţi şase, patru pămînteni şi doi extraterestri, statura aşa, fără să facă cea mai mică mişcare, un timp îndelungat ce părea să nu se mai termine... Cînd spaima de moar re a primului moment trecu şi încordarea mai slăbi, reuşiră să si adune gîndurile şi să i privească mai atent, erau în faţa lor, i ar fi putut atinge. Semănau cu două bucăţi rotunde ţie gelatină. Forme reliefate, distincte, nu aveau nimic ce ar fi putut să joace rolul de ochi, gură, urechi, mîini sau picioare. „Pielea" lor era complet netedă. Să fi fost îmbrăcaţi într un costum de protecţie ? Nu păreau să aib ă totuşi o rezistenţă prea mare. La fiecare pală de vînt, suprafaţa corpului lor se unduia asemeni luciului unei ape. În afară de aceste mişcări întîmplătoare, în rest. nici o

schimbare sau zvîcnire care să trădeze un dinamism intern, şi totuşi, ce ciudat, simţeau ră în faţa lor se află două fiinţe vii, nicidecum ceva im Tt să zicem nişte roboţi.

Nu se auzea nici un zgomot. Mulţimea asista de la distanţă la întîlnirea cu o altă civilizaţie, în tăcere, solemnă, emoţionată, fără să distingă prea bine ceea ce se întîmpla.

Fotograful îndrăzni, în sfîrşit, să dea drumul aparatului din mînă, lăsîndu l să atîrne de cureaua trecută pe după gît, şi atunci, la aceasta primă mişcare, ca la un semnal, îşi reveniră cu toţii din uimire şi se retraseră încet, mergînd cu spatele. Extraterestrii mai rămaseră puţin pe loc, apoi, la fel de repede ca la venire, se întoarseră şi ei, dispărînd în navă.

Comisia guvernamentală s a întrunit imediat în şedinţă secretă pentru a analiza modul în care se desfăşurase această primă întîlnire.

Pentru a se îmbunătăţi supravegherea zonei încercuite, un pluton de transmisiuni primi ordin să instaleze cît mai aproape cu putinţă de nava un şir d.e camere de luat vederi, aşezate mai rar pe cîmp, iar în pădure mai des. Dorindu se să se evite alarmarea inutilă şi primejdioasă a călătorilor spaţiali, s a hotărît ca militarii plutonului de transmisiuni să avanseze pe rînd, numai după întoarcerea unuia urma să plece următorul. Acţiunea avea să dureze destul de mult, poate şi după lăsarea întunericului ; se acceptase acest neajuns în schimbul unei mai mari siguranţe.

Pregătită cu minuţiozitate, operaţiunea a început într o atmosferă de mare tensiune şi emoţie. Primul militar, îmbrăcat în costumul special de camuflaj, înainta urmărit cu sufletul la gură de toţi cei prezenţi. Cînd ajunse la jumătatea distantei dintre oameni şi navă, lîngă aceasta apăru forma aproape ovală a unui extraterestru, care se îndreptă, nu prea repede de data asta, către militarul izolat. Soldatul se opri neştiind ce să facă, să se întoarcă sau să înainteze mai departe, aşa cum primise ordin. Fiinţa din cosmos se opri şi ea. „Nu se va interpreta ca un gest ostil montarea camerelor de luat vederi ?” se întrebau cei prezenţi acolo.

Îmboldit ds semnele ofiţerilor, soldatul reluă înaintarea cu prudenţă. Extraterestrul porni şi el, cu puţină întîrziere, mişcîndu se la fel de încet. Era evident ca drumurile lor se intersectau şi în curînd cei doi se vor întîlni.

După mai multe opriri, se apropiaseră foarte mult, îi mai despărţeau cîţiva metri. Brusc, soldatul lăsă jos camera TV şi se întoarse fugind cu paşi mari, sărind peste brazde, împiedicîndu se din cînd în cînd. Atunci bătea aerul cu mîinile sale mari, întinse, în căutarea echilibrului, semă nînd cu o pasăre în zbor. Ajuns la grupul de oameni din faţă, spuse întrerupt de gîfîituri, că i fusese o groază cumplită şi că, la un moment dat, înaintase automat, fără să şi dea seama ce face, de parcă ar fi fost hipnotizat, fără voinţă.

Experienţa se repetă cu mici diferenţe, în funcţie de temperamentul fiecăruia din cei trimişi. De fiecare dată apărea un extraterestru acelaşi sau altul, nu se putea şti şi se apropia de om în ritmul în care mergea acesta, asemeni imaginii dintr o oglindă. După un timp, cînd văzură că nu se întîmplă nimic, unii prinseră curaj şi zăboviră mai mult acolo, cercetînd cu privirea fiinţa din faţa lor. Extraterestrul rămînea neclintit atîta timp cit stătea şi omul, apoi pleca odată cu acesta.

Nu se terminaseră de instalat toate camerele TV, dar după căderea serii nimeni nu mai îndrăzni să treacă dincolo de cercul santinelelor, întunericul, foşnetul pădurii, pata fosforescentă a navei cosmice trezeau amintiri şi trăiri obscure. Finalizarea acţiunii se amînă pentru a doua zi.

Dimineaţa următoare, după risipirea cetii, primind aprobarea comisiei, un profesor universitar porni spre interiorul cercurilor alcătuite de militari. Ducea cu sine o coală de hîrtie prinsă de o planşetă de lemn, precum şi o statuetă ieftină, găsită într unul din magazinele oraşului, imitaţie din ghips a unei lucrări celebre, reprezentînd un atlet în plin efort ; i se sugerase că ar fi nimerit să o ofere în mod simbolic reprezentanţilor civilizaţiei extraterestre, în stînga şi în dreapta sa, şirurile de urme lăsate de militari, îi jalonau drumul, în faţă, ascunse puţin de al băstreala aerului matinal, camerele de televiziune se zăreau ca un

colier imens şi straniu de mărgele electronice. Extraterestrul apăru, aşa după cum se sperase, şi omul se îndreptă spre el, încrezător, zîmbind chiar. Se opri în dreptul aparatelor, deşi îşi propusese să meargă mai departe ; nu i era teamă de străin, nu l îngheţa forma lui de nenumit, dar ceva neclar, nu şi dădea seama ce anume, îl făcu să rărnînă pe loc. Puse statueta pe pămînt, atît cît putu mai în faţă, împingînd o cu o mînă în timp ce se sprijinea într un genunchi şi în cealaltă mînă. Se retrase cîţiva paşi şi aşteptă. Fiinţa cosmică stătea acolo, în faţa sa. Profesorul arătă de cîteva ori spre statuetă şi încercă să spună prin gesturi că o dăruia şi că îl ruga să o primească. Cu toată strădania nu obţinu nici un semn că ar fi fost înţeles. Extraterestrul nu înaintase nici măcar cu o palmă spre statuetă. Dezamăgit de acest prim insucces, profesorul începu să demonstreze, în mai multe variante, teorema lui Pitagora. Avea convingerea că de data asta va fi înţeles datorită substratului comun care uneşte raţionamentele matematice. Ar fi fost un început promiţător, un prim pas în vederea stabilirii unui limbaj comun. Avu grijă ca scrisul şi desenele să fie cît mai clare. Continuă cu prezentarea numărului 3,14. Fără nici un succes. Nici de data aceasta extraterestrul nu schiţă vreo mişcare în afară de tremurul uşor şi superficial provocat de vînt. „Parcă am vorbit unui surdo mut", îşi spuse profesorul intrigat, în timp ce se întorcea. Atletul de ghips rămase pe cîmp marcînd printr o pată albă locul întîlriirii. „A fost o experienţă, dacă nu interesantă, cel puţin inedită", se consolă el.

Încercările din zilele următoare de a stabili un dialog se desfăşurară conform aceluiaşi scenariu : un membru sau un împuternicit al comisiei guvernamentale se îndrepta spre vehiculul spaţial, fără a reuşi, din motive necunoscute, să depăşească o anumită limită ; deîndată apăreau unul sau doi extraterestri, în funcţie de numărul membrilor delegaţiei pămîntenilor. Indiferent de mijloacele folosite, imagini vizuale, unde radio, semnale acustice, raxe X în doză mică sau chiar încercări de limbaj olfactiv, rezultatul era, invariabil, acelaşi. Extraterestrii stăteau nemişcaţi, la mică distanţă, fără să arate în vreun fel că înţeleseseră măcar dorinţa oamenilor de a comunica şi fără să şi dezvăluie intenţiile. Apăreau de fiecare dată cînd cineva se apropia aceasta era singura lor „acţiune".

Oamenii de ştiinţă fuseseră puşi în încurcătură. Ce trebuia să se întreprindă, în ce direcţie să acţioneze ? Deşi au fost aplicate cîteva propuneri primite prin intermediul subcomisiei internaţionale, nu se obţinu nici un rezultat.

In presă apărură relatări despre anumite persoane, cu pretinse înzestrări psihice deosebite, despre diferiţi întemeietori de secte religioase şi astrologi care afirmau că ar fi intrat deja în legătură cu extraterestrii. Fiecare în parte prezenta o altă variantă în care. desigur, el juca rolul alesului. Cu toate că nici o persoană serioasă nu le a dat crezare, au stîrnit o oarecare confuzie şi îndoială. „Dacă savanţii şi academicienii, cu toată ştiinţa şi facultăţile lor, nu au reuşit încă să descopere ceva, de ce nu i am crede pe aceştia", raţiona o parte populaţiei, în căutarea unei certitudini.

Datorită puternicelor presiuni internaţionale, oficisle şi neoficiale, nu s a mai putut invoca nici un motiv pentru a refuza transmiterea imaginilor de televiziune captate prin intermediul numeroaselor camere instalate şi comisia guvernamentală fu nevoită să autorizeze difuzarea unor înregistrări, în cele din urmă cedă complet şi se realizară primele transmisii în direct. Telespectatorii de pe întreg globul au putut vedea pentru prima dată pe micile ecrane imaginea apropiată a unei fiinţe din altă lume. Spre surprinderea sociologilor specializaţi în mass media, evenimentul nu a stîrnit o reacţie deosebită, aşa cum era de presupus. Spectatorii se aşteptaseră la ceva extraordinar şi, în schimb, nu văzuseră decît un fel de baloane. Erau dezamăgiţi. Unii începură a lua peste picior toată agitaţia iscată de acest subiect, alţii se mulţumeau să comenteze neîncrezători, oare nu fuseseră trucate imaginile ? Ceea ce văzuseră mai demult în filme sau ceea ce citiseră în cărţi şi reviste, era trebuiau să recunoască mult mai interesant şi mai credibil.

În acest timp, comisia guvernamentală discuta rezultatele primelor cercetări întreprinse. Nu se observase vreo modificare a radioactivităţii, cîmpul magnetic nu era perturbat, comunicaţiile radio se desfăşurau foarte bine, nu se dctertase nici un gaz necunoscut şi nici alte elemente străine în probele de aer. Datele obţinute erau dezarmant de normale.

Intr un comitet special se dezbătu cu aprindere problema dacă fiinţele acelea au „faţă" şi „spate", din moment ce erau atît de uniforme cu ele însele şi nu prezentau decît o suprafaţă netedă. Cercetarea atentă a imaginilor înregistrate a dus la concluzia, susţinută de majoritatea participanţilor la dezbateri, că în momentul în care se îndreptau spre navă, se putea observa cu destulă dificultate o rotire de 180° în jurul axei verticale. Descoperirea a produs emoţie printre specialişti. Era primul element, relativ sigur, cunoscut despre modul de a fi al extraterestrilor. Obţinîndu se un minimum de cunoştinţe despre fiinţele cosmice, s ar fi putut încerca, cu mai mult succes, o nouă cale de comunicare. Speranţele renăşteau. Singurele intervenţii critice au vizat doar pericolul antropomorfizării involuntare a rezultatelor.

Subiectul care a captat atenţia generală şi asupra căruia s au emis cele mai multe păreri autorizate şi neautorizate a fost „tăcerea" extraterestrilor. S au propus diferite explicaţii şi numeroase ipoteze, de la cele mai banale, care susţineau că nu s a găsit limbajul potrivit, pînă la idei fanteziste, cum ar fi de exemplu aceea care afirma că era vorba de un refuz conştient din partea lor de a comunica ; gestul ar fi avut valoare de simbol şi asta trebuia să ne dea de gîndit. Se susţinea că aici s ar afla adevăratul mesaj al vizitatorilor Pămîntului. Pînă la urmă nici unul dintre apărătorii acestor opinii nu a reuşit să aducă acele argumente, şi mai ales, acele dovezi convingătoare pentru a le face acceptate.

Încet, într o atmosferă plină de suspans, au trecut două luni, fără să mai apară vreun element nou. Toate încercările de dialog se dovediră a fi nefructuoase. Nu se mai află nimic despre extraterestri şi modul lor de viaţă sau despre locul de unde veneau, în dezbaterile din cadrul comisiei guvernamentale apăruse o undă de pesimism. Băteau pasul pe loc.

Interesul publicului scăzu treptat, fiind acaparat de alte evenimente, viaţa politică internaţională îşi reluase cursul obişnuit. De la nenumăratele ediţii speciale, subiectul vizitatorilor spaţiali trecu pe ultimele pagini ale ziarelor, sub forma unor note insignifiante, amestecate printre diverse alte ştiri mărunte.

O observaţie cu adevărat interesantă reuşi să reaprindă interesul general, în special al oamenilor de ştiinţă şi al politicienilor, într o dimineaţă, cu ocazia unei întîlniri de rutină cu extraterestrii, cînd se încerca a nu se ştie cita oară stabilirea unui schimb de informaţii sau măcar a unor gesturi de bunăvoinţă, cercetătorul de serviciu, un asistent universitar, a constatat un fapt extraordinar. La început nu i a venit să creadă şi, precaut, a cerut confirmarea din partea unor colegi. Remarcase în mod cu totul neaşteptat că extraterestrul care venise la întîlnire nu mai avea o suprafaţă netedă, lipsită de orice reper, ci părea să fi prins o oarecare formă, se putea vedea un proces destul de vag de restructurare. Că se produsese o schimbare era clar, dar semnificaţia ei nu era înţeleasă. Ce se întîmpla ? Să fi fost gestul, atît de mult aşteptat, ce presupunea acceptarea dialogului ?

Ulterior s a pus în evidenţă un alt fapt important : restructurarea nu. era permanentă, ea începea în momentul sosirii lingă linia de demarcaţie şi dispărea cînd extraterestrul se îndepărta de ea. Peste cîteva zile se stabili, fără putinţă de îndoială, că vizitatorii interstelari încercau să ia forma unui om. Sacul acela, ca de cartofi, se alungea, se metamorfoza tinzînd să prindă un contur bine cunoscut : corpul uman. Rezultatul era destul de grosolan şi numai cu multă bunăvoinţă se putea recunoaşte în forma aceea disgraţioasă un om.

Faptul stîrni senzaţie şi fu exploatat din plin. Corespondenţii speciali reveniră în oraş, animînd hotelurile. Se aşteptau să se întîmple ceva deosebit în curînd, o schimbare de proporţii era considerată ca iminentă. Printre membrii comisiei şi experţi renăscu speranţa. Lucrau cu mai multă energie, plini de optimism. Stăteau mai tot timpul afară, în cîmp, deşi căzuse zăpada şi se lăsase gerul. Erau siguri că foarte curînd se va realiza contactul

informaţional mult aşteptat şi doreau să fie de faţă cînd va avea loc. O ipoteză, nu se ştie de cine formulată, păru tuturor foarte plauzibilă şi deveni repede subiectul cel mai discutat. Se afirma că deosebirea dintre tipurile şi natura civilizaţiilor noastre, fiind prea mare, împiedica stabilirea oricărui transfer de date. Singura cale posibilă presupunea realizarea mai întîi a unei aproprieri din punct de vedere morfologic, structural. Şi cum noi, pămîntenii, nici măcar nu încercasem să i înţelegem, extraterestrilor nu le a rămas o altă posibilitate decît să facă ei pasul cel mare, să se remodeleze şi să treacă astfel peste tot ceea ce ne desparte. Odată terminat procesul, nimic nu ar mai fi stat în calea cunoaşterii reciproce, a schimbului de informaţii şi a unei eventuale colaborări şi cooperări, aşa cum sperau cei mai mulţi.

Strădaniile de copiere a corpului uman erau, cu fiecare întîlnire om extraterestru, tot mai reuşite. Peste cîteva zile lucrul acesta deveni evident pentru toată lumea. Mîinile şi picioarele apăreau foarte clar ; întregul corp, destul de bine proporţionat, arăta totuşi asemeni unei figurine din plastilină ieşită din mîinile unui copil. Faţa, neplăcută şi înfricoşătoare, punea în evidenţă doi ochi orbi, fără pleoape, gura nu se vedea iar în locul nasului era o proeminenţă diformă. Totul trăda un efort extraordinar din partea lor.

Specialiştii se bucurau şi dintr un alt motiv. Acum, cînd extraterestrii se hotărîseră în sfîrşit să întreprindă ceva. se spera că vor apărea, după cum era normal, diferenţe în modul de acţiune al fiecărui individ şi astfel vor putea fi identificaţi, stabilindu se totodată şi numărul lor.

În mai puţin de două săptămîni, extraterestrii reuşeau să realizeze, într un interval scurt, de numai cîteva minute, o copie fidelă, cel puţin în ceea ce priveşte exteriorul. a omului trimis în faţă, inclusiv a îmbrăcăminţii, a ochelarilor şi a eventualelor obiecte purtate în mînă. Noua fiinţă, deşi semăna perfect cu originalul, reproducînd chiar şi culorile, era totuşi altfel, ca în acele fotografii sau diapozitive color în care imaginea este mai frumoasă, mal vie, mai interesantă decît realitatea. Dublura omului apărea cu trăsăturile feţei desenate precis, fiecare detaliu se vedea foarte clar şi distinct, astfel încît aveai impresia că omul este copia mai puţin reuşită a celuilalt.

Linia de demarcaţie ar fi jucat rolul unei adevărate oglinzi dacă extraterestrul ar fi imitat nu numai forma exterioară, ci şi mişcările, gesturile şi mimica omului. dar se mulţumea să l privească fix, pătrunzător, neslă bindu l din ochi, de parcă dorea să descifreze în ei o mare şi adîncă taină. Atitudinea era aceeaşi, indiferent ce ar fi făcut reprezentantul pămîntenilor. Expresia feţei sale rămînea încordată pînă cînd omul se hotăra să se întoarcă, atunci imaginea sa din celălalt dispărea lent, într o vibrare uşoară. Mai mulţi martori au mărturisit că, în acel moment, cu o fracţiune de secundă înainte de a se stinge propriul lor chip, putuseră vedea în ochii lor un nemărginit şi mut regret.

Să fi fost regretul de dinaintea sfîrşitului, al neînţelegerii reciproce sau al incapacităţii noastre structurale de a fi altfel ? Sau, poate, nu era regret, ci numai o vagă nostalgie ori o clipă de emoţie, un fior, atîta tot şi nimic mai mult.

Încercările pentru găsirea şi stabilirea unui limbaj comun fură reluate cu avânt, d&r nici de data aceasta nu se obţinu vreun rezultat. Fiecare tentativă era urmărită de extraterestri cu chipul imobil, doar ochii li se mişcau, părînd atenţi şi severi deloc ironici. Oare înţelegeau ceva, se întrebau experţii, măcar faptul că noi dorim să le spunem, că vrem să le transmitem ceva ? Dacă da, de ce nu arată acest lucru în vreun fel oarecare ? Iar dacă nu, cum se face că nu înţeleg lucruri atît de simple şi clare ?

Curînd, sentimentul inutilităţii eforturilor depuse pentru atingerea acestui ţel cuprinse pe toţi membrii comisiei guvernamentale. Hotărîră suspendarea încercărilor. Vor aştepta fie o nouă ipoteză care să modifice modul de abordare a acestei probleme, fie un alt fapt dătător de speranţe. Continuarea strădaniilor, aproape la întîmplare, aşa cum propunea un grup de „sufletist!", în condiţiile în care nu se înregistra nici un rezultat pozitiv, ar fi fo'st zadarnică. Se ivise prilejul şi merita să se experimenteze comunicarea prin abţinere, prin tăcere. O absenţă poate deveni, într o anumită situaţie, foarte semnificativă. Nici aplicarea acestei

decizii nu aduse nimic nou din partea extraterestrilor. Speranţele se năruiră. Interesul general pieri încă o dată.

Pe la mijlocul primăverii, proprietarul terenului, printr o scrisoare alcătuită cu abilitate, a cerut guvernului unele despăgubiri pentru daunele ce le avea de suferit în urma aterizării extraterestrilor. Demersul căzu într un moment neprielnic. Guvernul, confruntat cu problemele neliniştitoare ale crizei economice mondiale, tocmai redusese unele capitole din buget în încercarea de a menţine inflaţia la acelaşi nivel ca şi anul trecut, în această conjunctură, a amînat darea unui răspuns clar, declanşînd o operaţie birocratică, de lungă durată, după cum se prevedea, pentru evaluarea cît mai exactă a pagubelor şi stabilirea detaliată a condiţiilor de compensare a lor. Trebuiau studiate de asemenea toate implicaţiile, avîndu se în vedere că se crea un precedent. Pe de altă parte, societatea de asigurări refuzase plata vreunei despăgubiri, arătînd că termenii contractului nu prevedeau o asemenea situaţie. În schimb, ideea li se păru interesantă şi lansară o amplă campanie publicitară prin care se recomanda contractarea de asigurări speciale împotriva daunelor provocate, direct sau indirect, de extraterestri. Deşi primele de asigurare erau substanţiale, nu au lipsit clienţii, ceea ce dovedea, împotriva aparenţelor, că exista o anumită teamă faţă de intenţiile vizitatorilor spaţiali, cel puţin a unei părţi din populaţie.

Pe neobservate, comisia guvernamentală îşi rări numărul şedinţelor, membrii ei fiind ocupaţi tot mai mult cu alte probleme. La începutul verii, din cauza vacanţei, şedinţele fură suspendate de tot, fără a se preciza o dată pentru reluarea lor. Un secretariat permanent, format din două persoane, rezolva rarele probleme ivite, în majoritate de natură administrativă.

Paza se rărise şi ea, ajungîndu se pentru acel imens perimetru doar la zece posturi de santinele. Controalele din partea eşaloanelor mai mari erau practic inexistente, rareori se zărea pe acolo vreun ofiţer superior. Numărul rachetelor sol sol fusese redus la jumătate ; se dăduseră asigurări că forţele dislocate puteau face faţă oricăror împrejurări şi deci imobilizarea mai multor unităţi în acel loc nu şi avea rostul.

Populaţia oraşului, fără îndoială, ar fi dat în curînd uitării prezenţa extraterestrilor din imediata lor apropiere, dacă nu ar fi năvălit mulţimea nesfîrsită de turişti. Agenţiile internaţionale de turism îşi făceau un titlu de glorie din a organiza o asemenea excursie. O intensă şi ingenioasă campanie publicitară asedia cetăţenii din ţările dezvoltate îndemnîndu i să accepte fără întîrziere oferta de a fi, pentru un scurt timp, ambasadori ai Pămîntului şi ai Omenirii pe lîngă reprezentanţii civilizaţiei extraterestre. O călătorie accesibilă tuturor vîrstelor şi tuturor bugetelor, vă garantăm o amintire de neuitat, în depline condiţii de securitate ! Extraterestrii, prietenii noştri ! Fuseseră înfiinţate cîteva asociaţii şi cluburi ce şi propuneau să activeze sub această deviză.

Profesorii de biologie şi ştiinţele naturii, din oraş şi din localităţile apropiate, organizau excursii cu elevii. O idee minunată, avîndu se în vedere rolul lor formativ. Grupul de copii, sub conducerea şi supravegherea unui cadru didactic, se apropia cu teamă de linia de demarcaţie, curioşi să vadă ce se va întîmpla. Totul decurgea bine, în deplină linişte şi ordine pînă în momentul în care extraterestrul se transforma în om, luînd înfăţişarea unuia dintre copii, în acel moment, ceilalţi se dezlănţuiau eliberaţi de frică. Li se părea că totul nu este decît un joc frumos, izbucneau rîsete şi ţipete de uimire, se împingeau unii pe aîţii, căutînd să ajungă mai în faţă pentru a vedea cît mai bine. Se făceau glume la adresa celui care fusese luat drept model, precum şi la adresa dublurii sale. Unii chiar se şi strîmbau, atunci cînd credeau că nu vor fi văzuţi de profesori. Cei doi membri din secretariatul comisiei guvernamentale presupuseră că extraterestrii s ar putea simţi ofensaţi din cauza comportării necorespunzătoare a copiilor şi vizitele didactice încetară.

Un pictor realist avu ideea să vină acolo şi să picteze după natură. Tablourile sale, reprezentînd mai mult autoportrete, se vîndură la sume fabuloase.

Invazia turiştilor nu a durat decît scurt timp. Numeroşii cameni care se apropiau pînă la linia de despărţire, marcată cîndva de camerele de televiziune, presupunea un mare număr de întrupări ceea ce probabil, a dus la o „oboseală" şi la o „epuizare" a lor. Treptat numărul apariţiilor extraterestrilor s a redus. Uneori treceau şi două trei zile fără să mai fie văzuţi. Ce se întîmpla cu ei, să se fi îmbolnăvit ? Nu s a putut afla niciodată.

Nemaiavînd pentru ce veni, vizitatorii s au rărit şi ei, iar odată cu venirea iernii locul deveni pustiu. Iepurii, păsările sau cîte un cîine rătăcit de oraş mai însufleţeau locul acoperit cu zăpadă.

În primăvară, cîmpul se umplu de verdeaţă presărată cu flori galbene şi mărunte. O dată pe săptămînă trecea pe acolo în misiune oficială un funcţionar în pragul pensionării. Se plîngea oricui era gata să l asculte, de ingrata însărcinare primită. Cînd epuiza acest subiect, începea să şi facă planuri, cu glas tare, asemeni unui adolescent.

Comandantul subunităţii de pază, un tînăr ofiţer, scria în fiecare săptămînă rapoarte plictisitoare, semănînd unele cu altele ca două picături de apă, pe care nu le mai citea nimeni. Se săturase şi el de atmosfera aceea monotonă şi încerca, pe diferite căi, să obţină mutarea la o altă unitate.

Cînd vremea era frumoasă, mai ales sîmbăta şi duminica, rareori în cursul săptămînii, apăreau unu, doi sau trei vizitatori, ajunşi din întâmplare sau dornici de o plimbare în afara oraşului. Intrau nestingheriţi în perimetrul împrejmuit şi se apropiau agale, în pas de plimbare, de linia virtuală de demarcaţie, peste care nimeni nu reuşea să treacă.

Dacă erau o fată şi un băiat se ţineau ostentativ de mînă, scăpaţi de prezenţa inhibitoare a mulţimii. Cîteodată, se mai întîmpla să apară un extraterestru şi faptul era interpretat ca un semn de bun augur, vor avea noroc în viaţă. O dată lua chipul bărbatului, iar altă dată chipul fetei ; se aşeza pe iarbă, încrucişa picioarele sub el, turceşte, sau trăgea numai în sus genunchii şi îşi rezema de ei pumnii în care înfigea vîrful bărbiei, îşi privea ţintă vizitatorii, ca la început, cu cîteva luni în urmă, dar fără acea curiozitate nestăpînită, ci cu blîndeţe şi regret. Un zid invizibil, misterios, de netrecut, părea să i despartă.

Stăteau aşa, omul şi dublura sa enigmatică, privindu se ochi în ochi, pămînteanul stăpînit ele emoţie, cu inima bătînd să i sară din piept, iar celălalt, cine ştie ?

Acum, pentru prima dată, străinul avea iniţiativa şi pleca cel dintîi. Omul se despărţea de imaginea sa neascultătoare, pătruns de tulburarea despărţirii de un prieten. Cîte un suflet sensibil, înclinat spre visare, exagerat de emotiv, putea fi văzut ştergîndu şi colţul ochilor. Plecau lăsînd în urmă poarta de fier, ce ar fi stat deschisă

În permanenţă dacă nu ar fi fost şi vîntul care să o mai mişte încoace şi încolo. Se urcau în maşinile parcate la marginea şoselei şi porneau spre oraş, fără dorinţa de a se mai întoarce.

Într o dimineaţă caldă de vară, din nava cosmică de la marginea pădurii ieşiră neobservate două siluete ce păreau a fi doi oameni. Se îndepărtară spre pădure, cu siguranţă, de parcă mergeau pe un drum foarte bine cunoscut. Trecură gardul printr o spărtură veche, traversară în linişte pădurea, avînd grijă pe cît posibil să nu calce pe crengile uscate şi intrară în oraş, pierzîndu se în mulţimea de pe străzi.

A doua zi dimineaţa nava cosmică nu mai fu văzută, dispăruse în timpul nopţii, la fel de discret precum venise. Militarii unităţii de pază n au putut spune cum anume s a întîmplat.